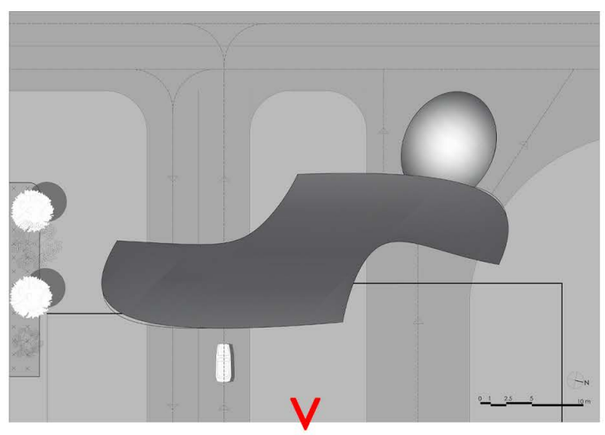
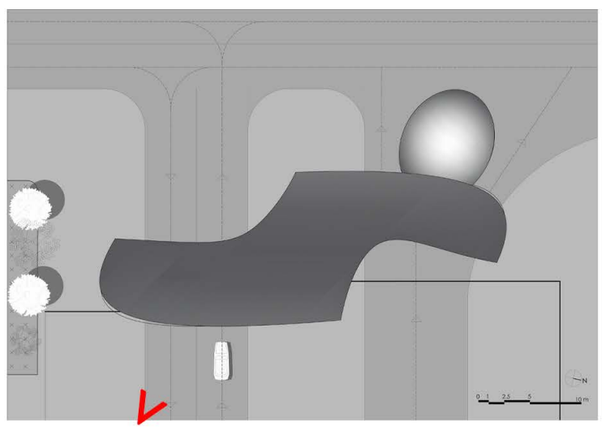
ASTANEH

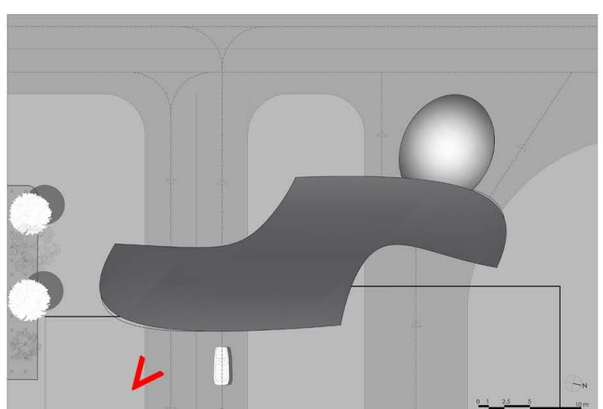

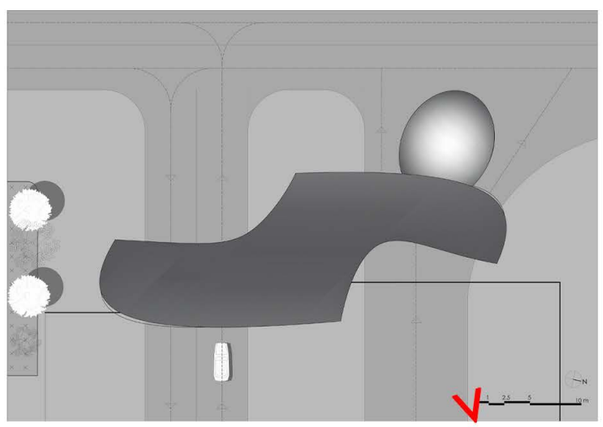

دانشگاه شاهد

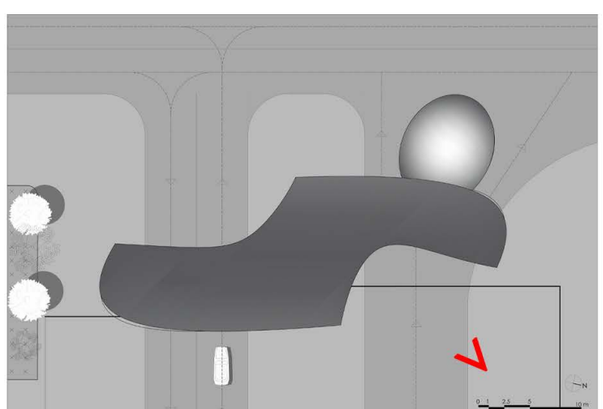

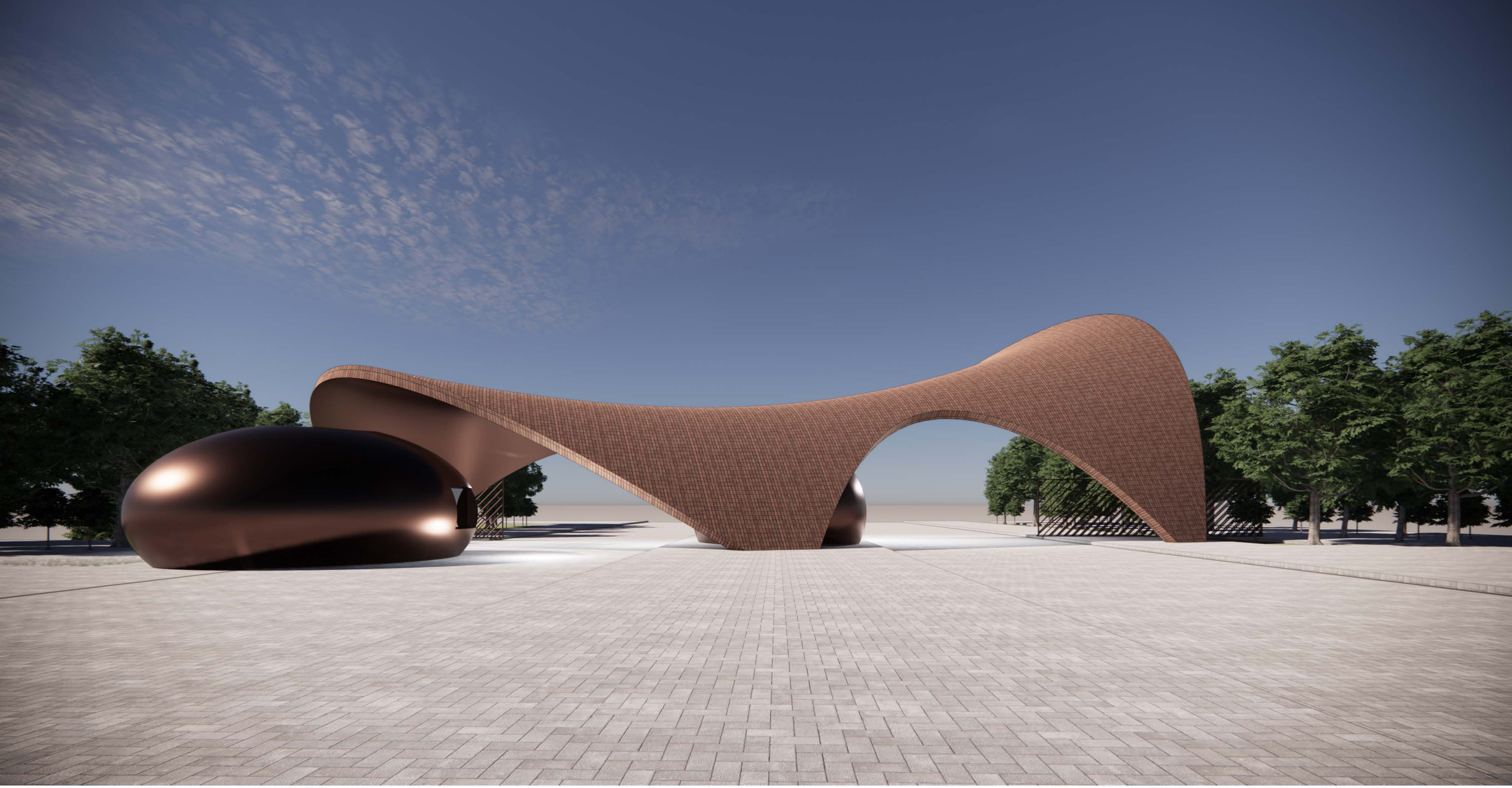

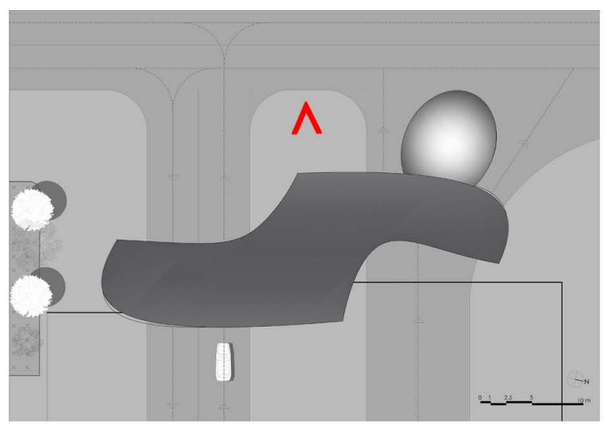

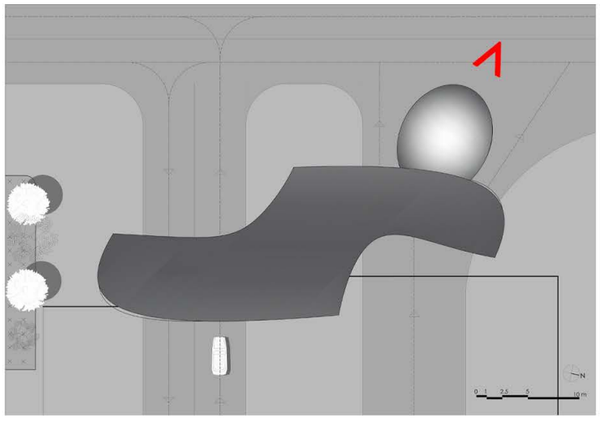

N
0 1 2.5 5 10 m

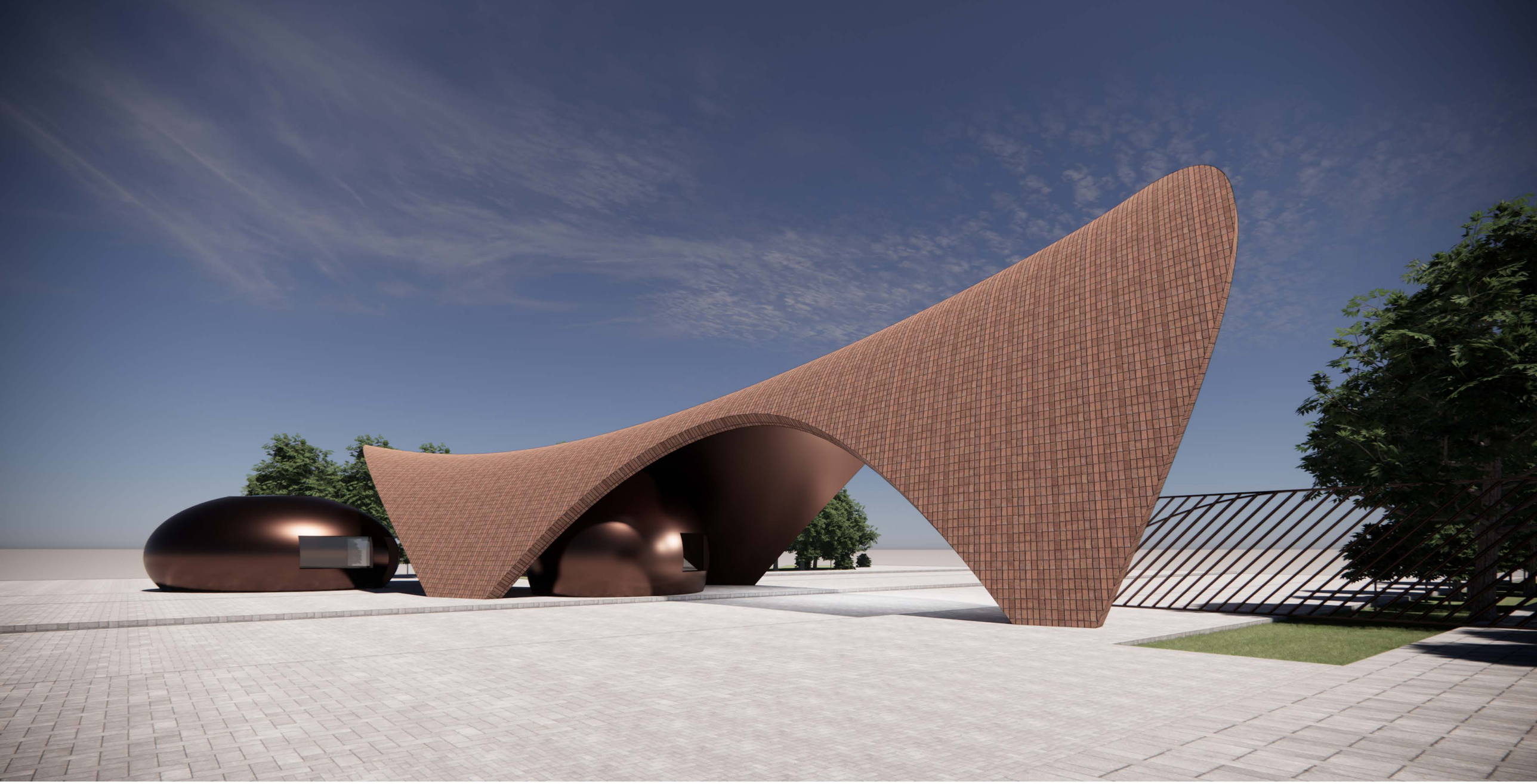

N
1
2.5
5
10 m

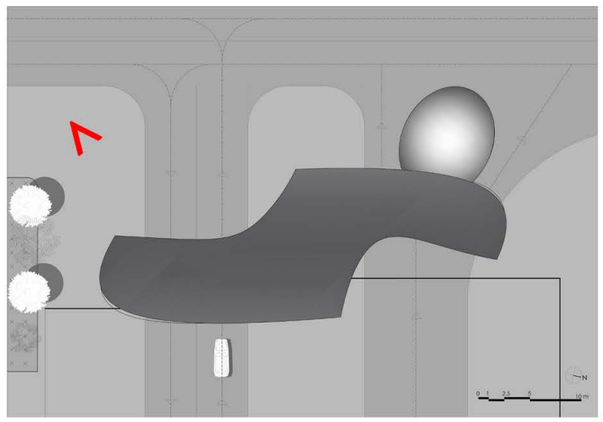

N
0 1 2.5 5 10 m

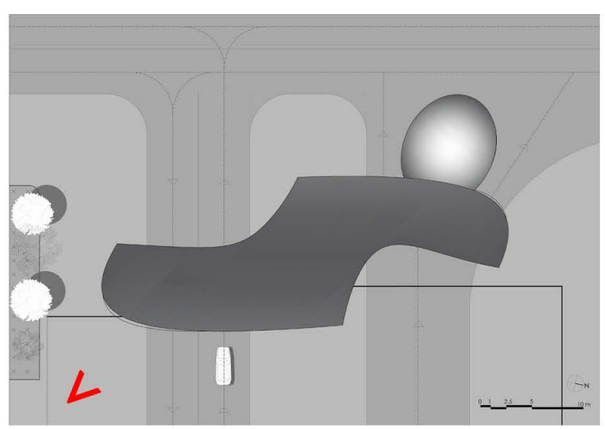

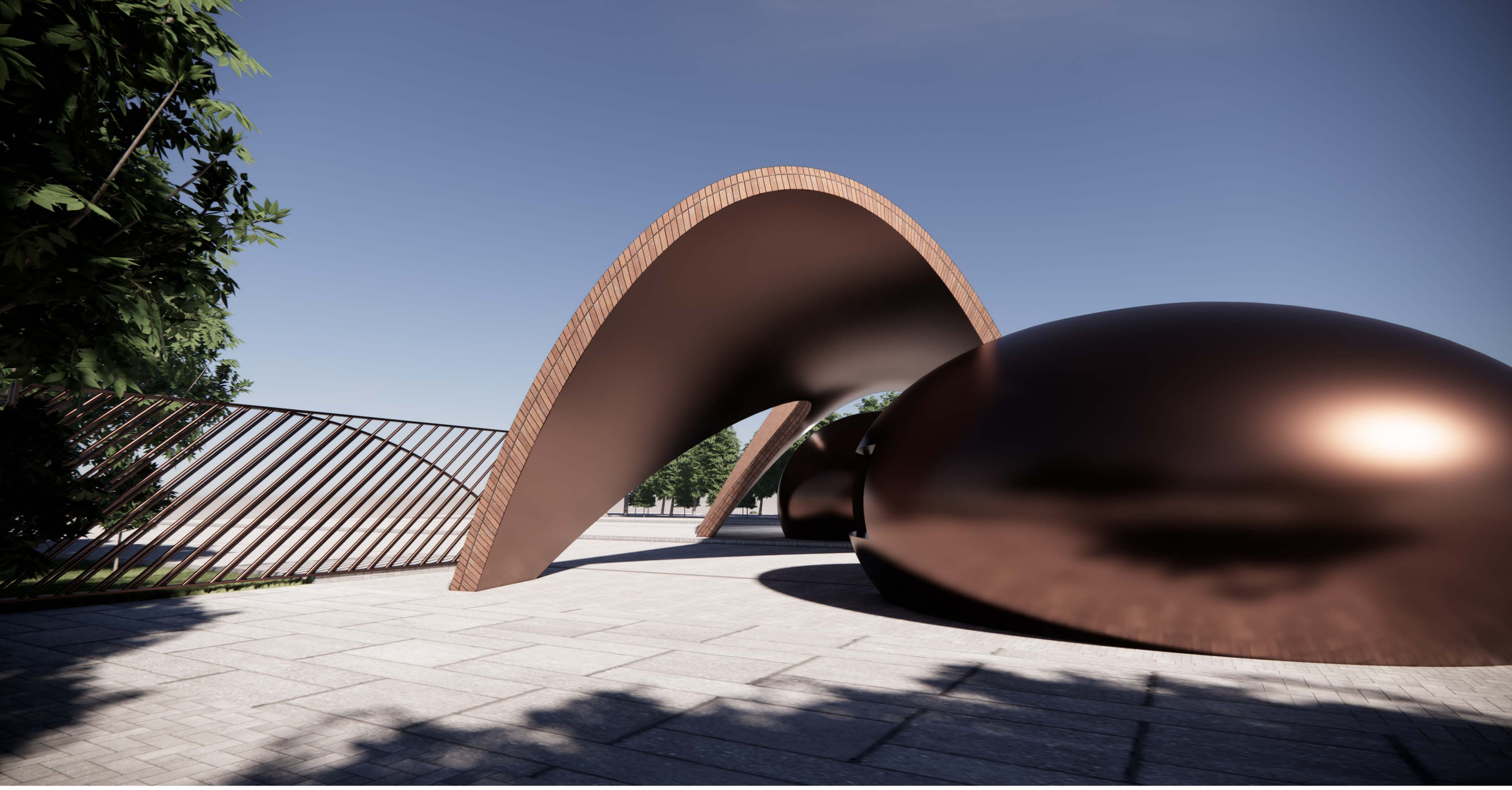

A

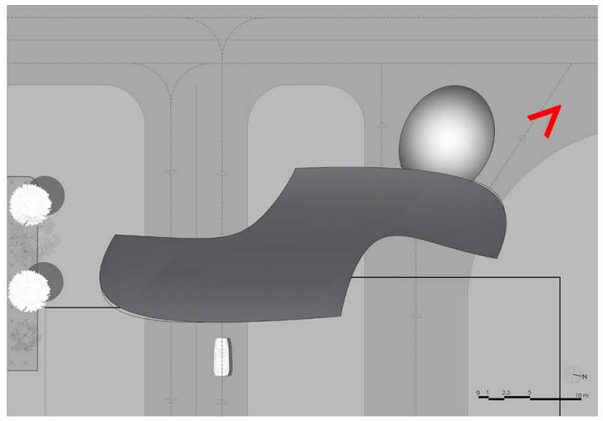

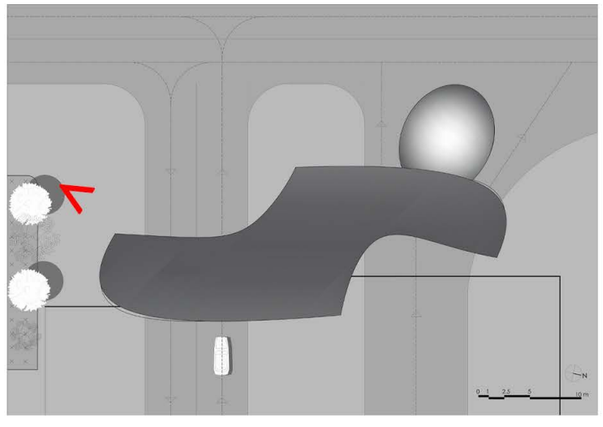

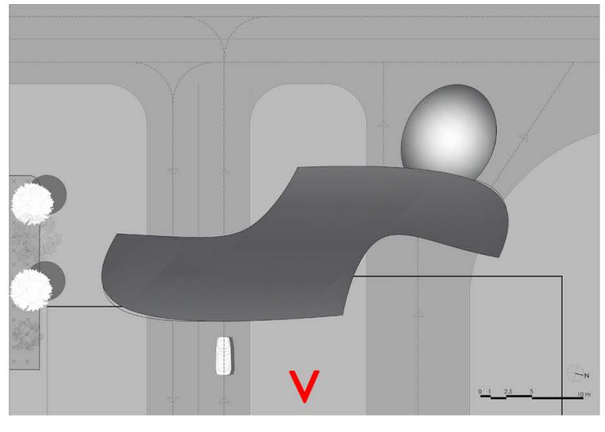

A
N
0 1 2.5 5 10 m

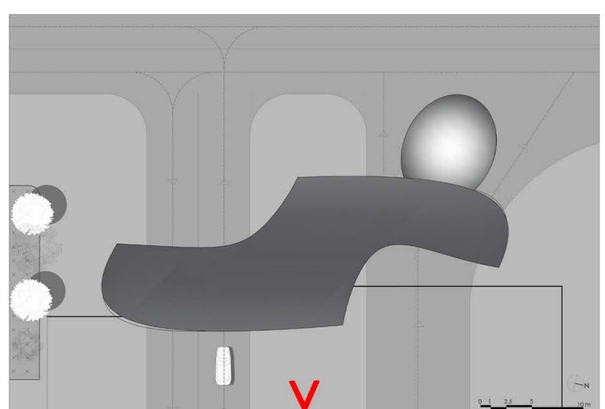

N
0 1 2.5 5 10 m

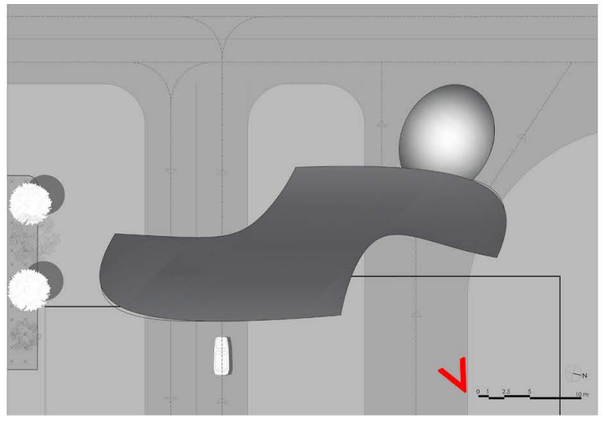

N
0 1 2.5 5 10 m

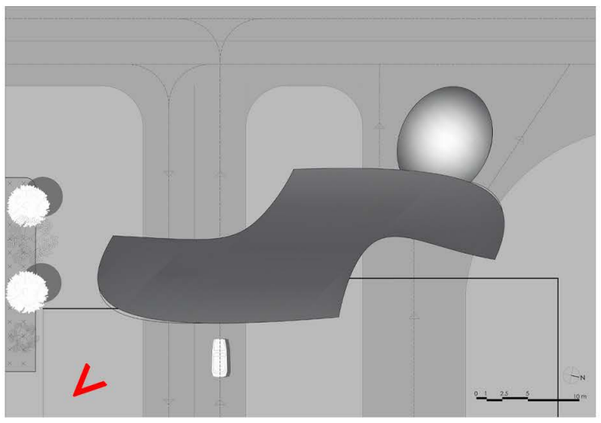

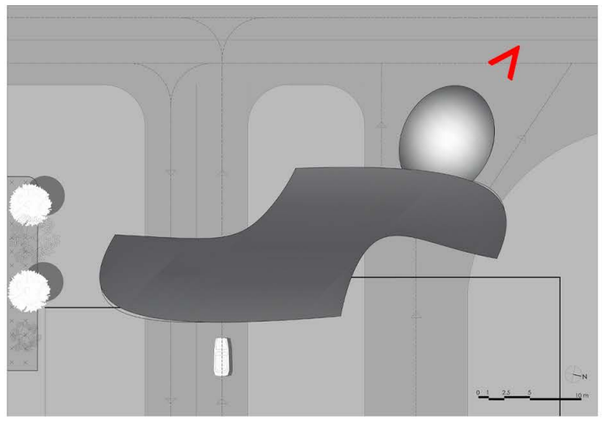

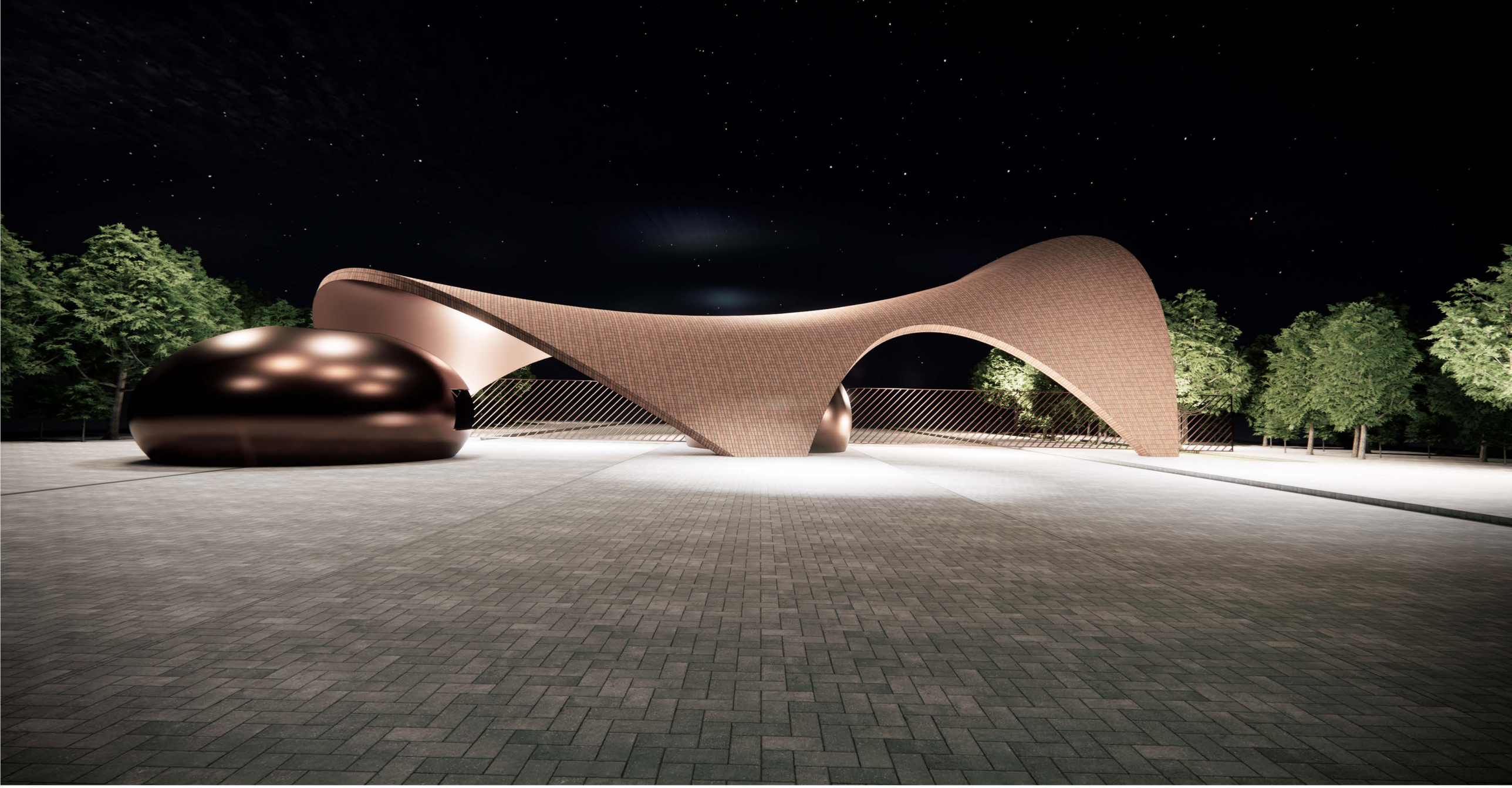

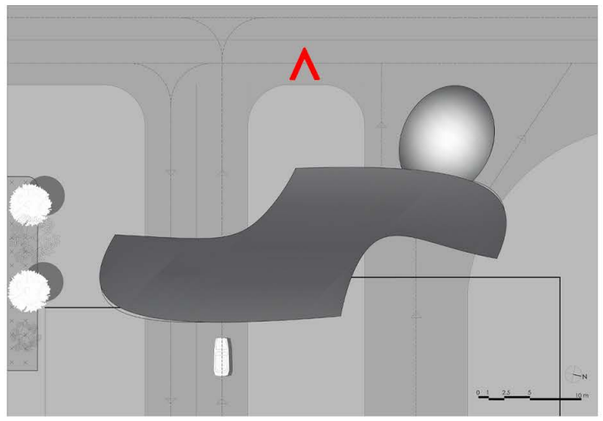

0 1 2.5 5 10 m
N

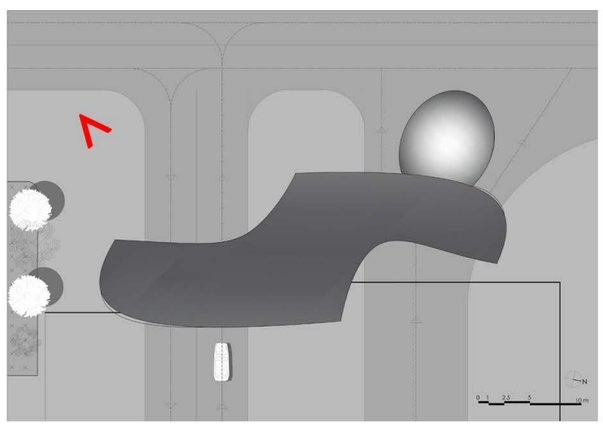

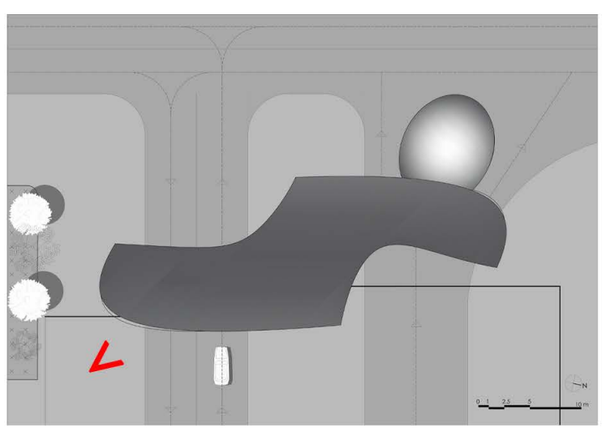

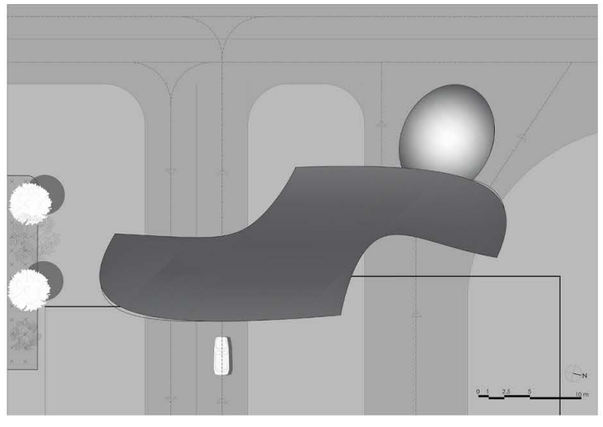

1

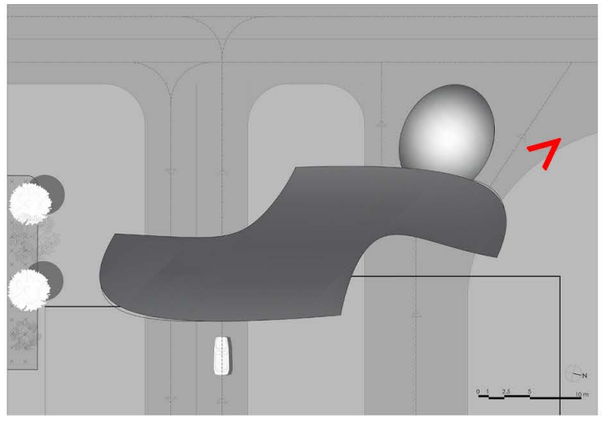

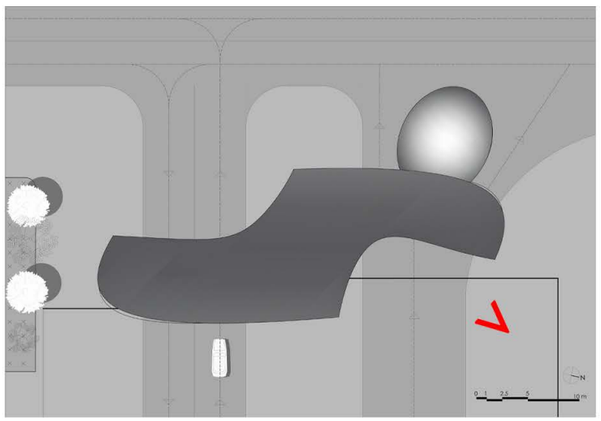

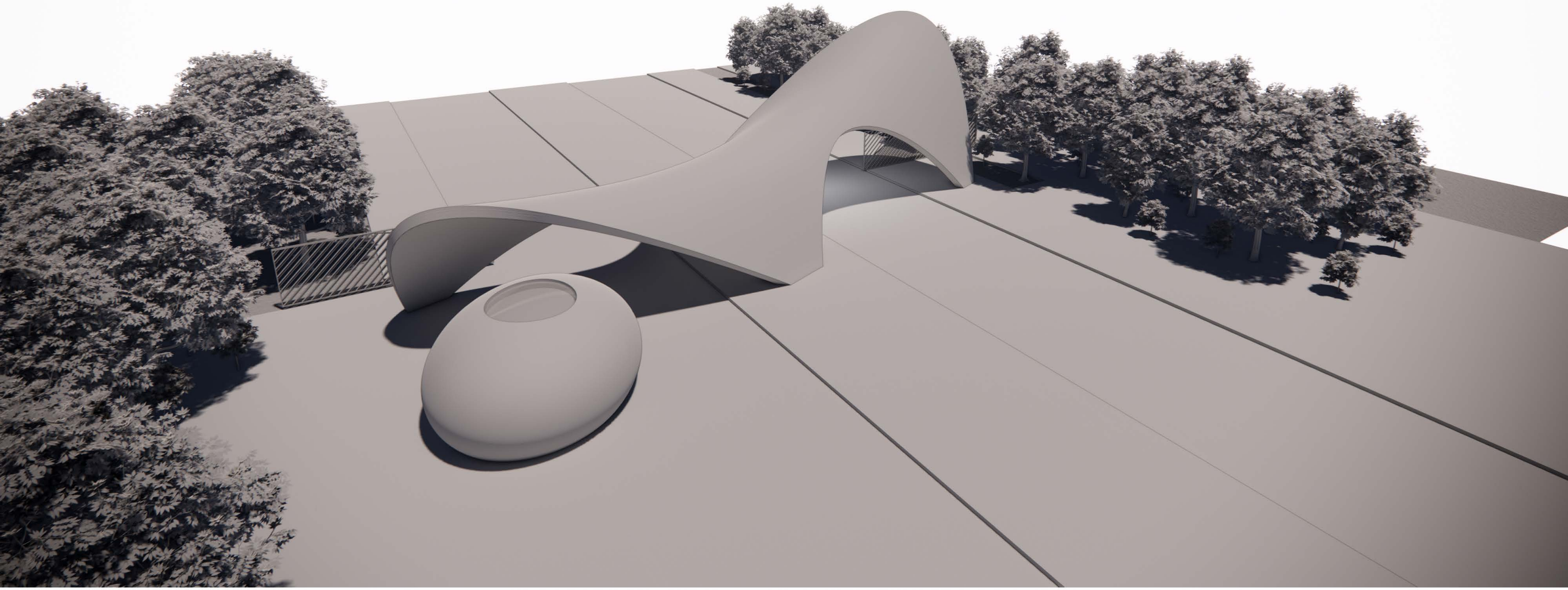

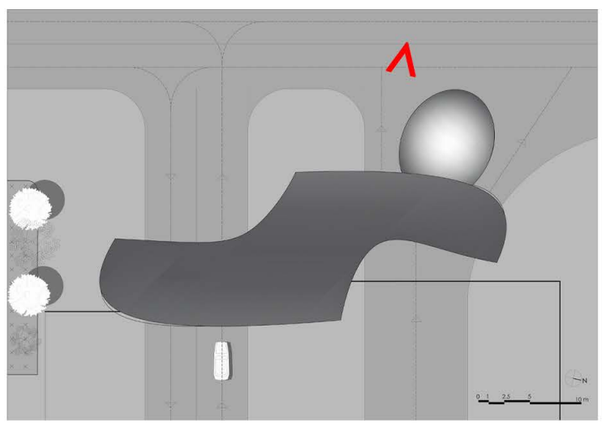

N
0 1 2.5 5 10 m

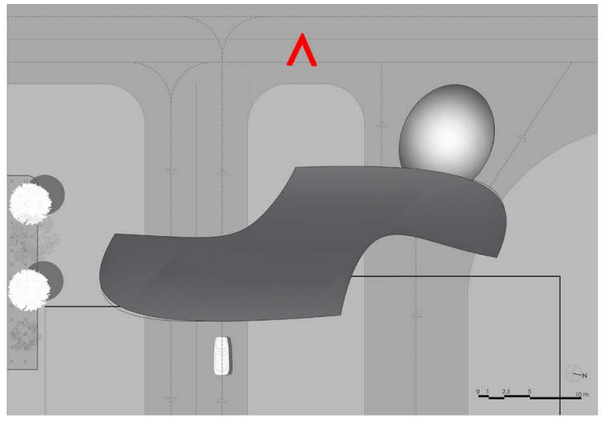

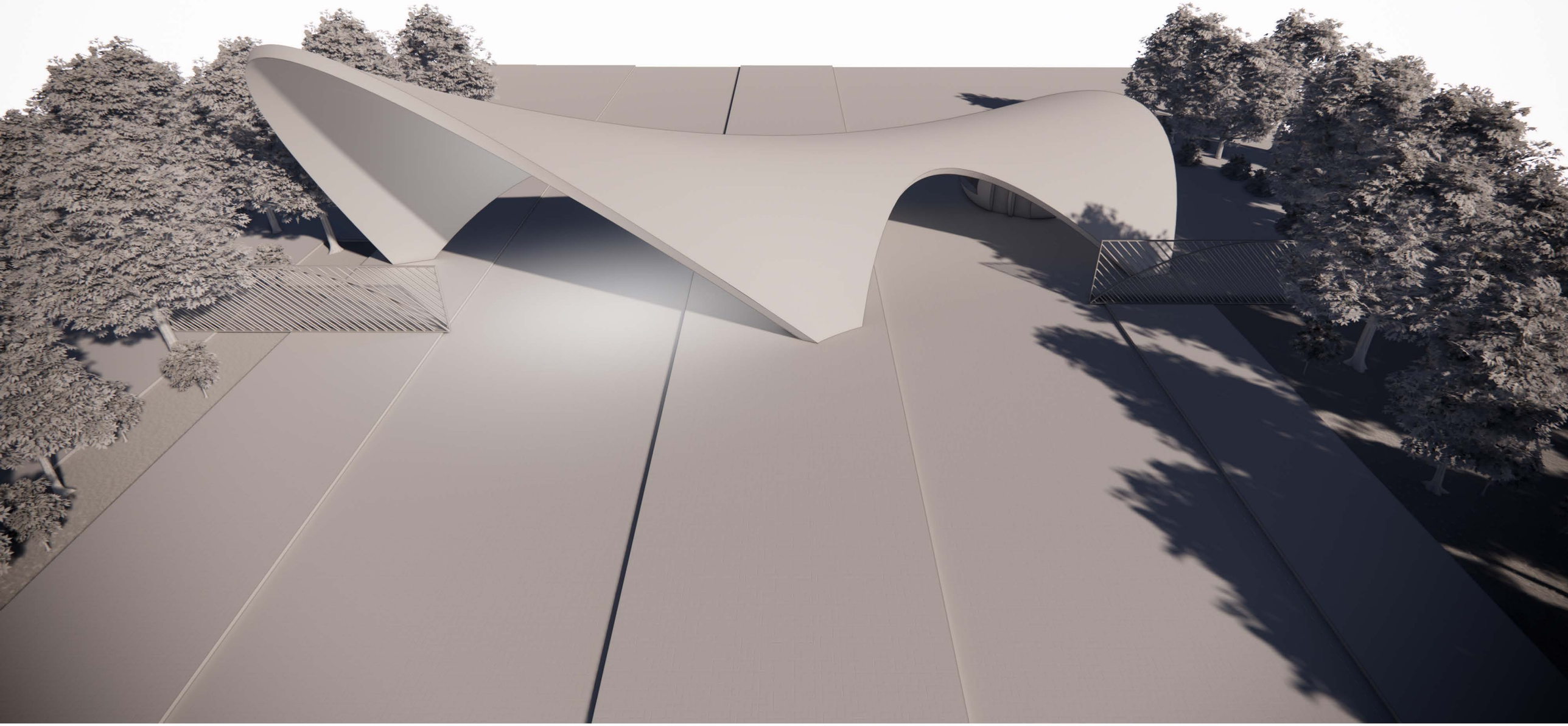

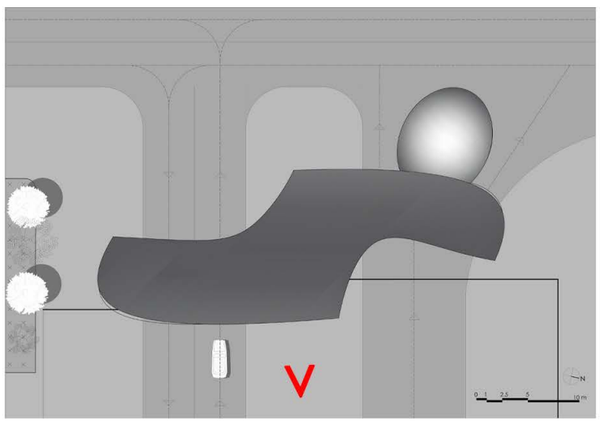

B

BATH

BATH

KITCHEN

KITCHEN

±0.00

SKYLIGHT

ENTRANCE

ENTRANCE

PEDESTRIAN SECURITY OFFICE

BATH

BEDROOM

WC

CCTV CONTROL

KITCHEN

±0.00

ENTRANCE

A

A

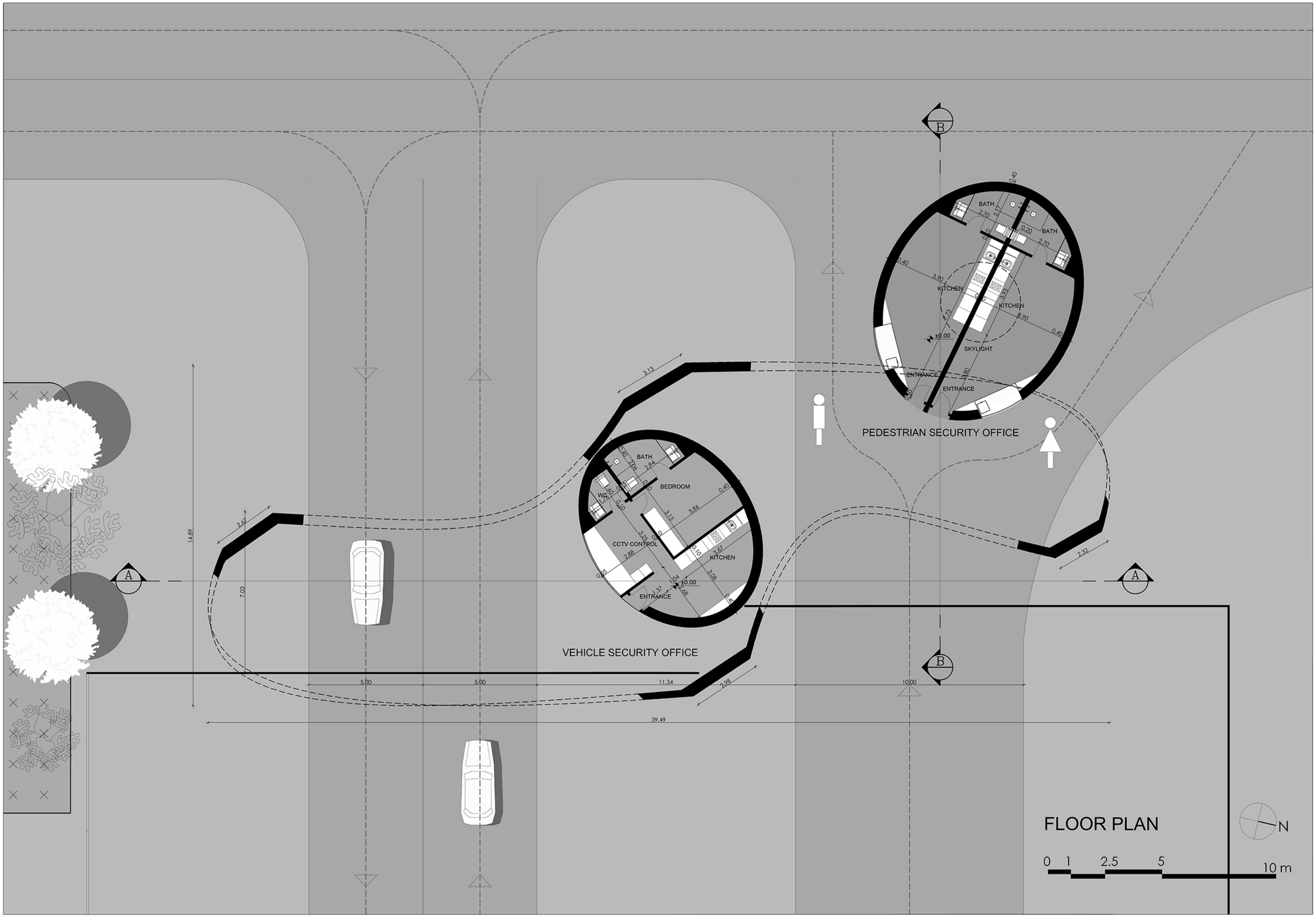
VEHICLE SECURITY OFFICE

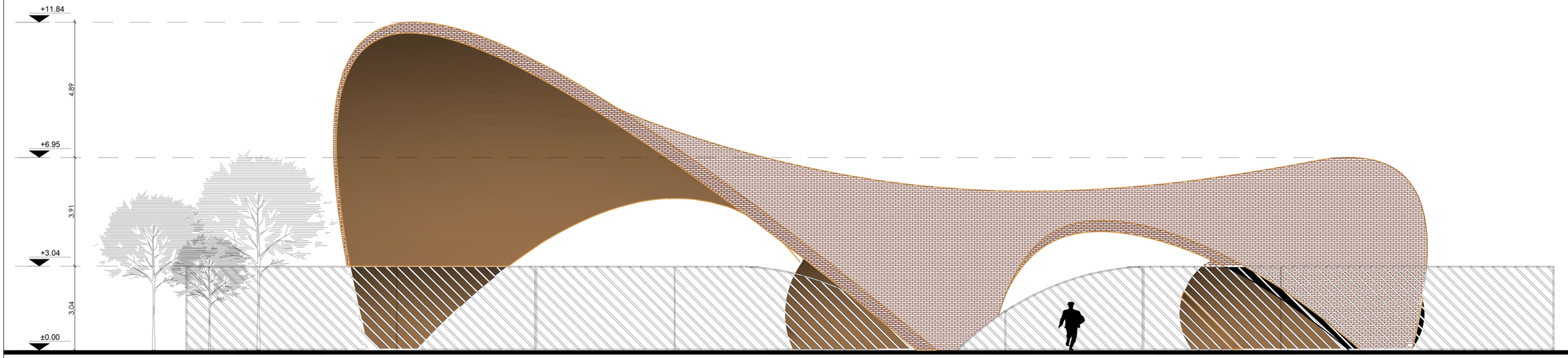
B

FLOOR PLAN

N

0 1 2.5 5 10 m

B
BATH
2.70
2.17
0.40
0.20
BATH
2.70
0.40
3.90
KITCHEN
3.93
KITCHEN
8.90
0.40
±0.00
SKYLIGHT
4.73
ENTRANCE
3.80
ENTRANCE
0.40
PEDESTRIAN SECURITY OFFICE
3.13
BATH
0.40
2.04
2.94
BEDROOM
WC
0.80
0.40
0.40
3.86
3.15
3.25
CCTV CONTROL
2.88
0.10
3.67
KITCHEN
0.25
3.08
±0.00
0.68
1.37
ENTRANCE
0.40
2.32
A
A
2.47
14.89
7.03
VEHICLE SECURITY OFFICE
B
5.00
5.00
11.34
2.98
10.00
39.49
FLOOR PLAN
N
0 1 2.5 5 10 m

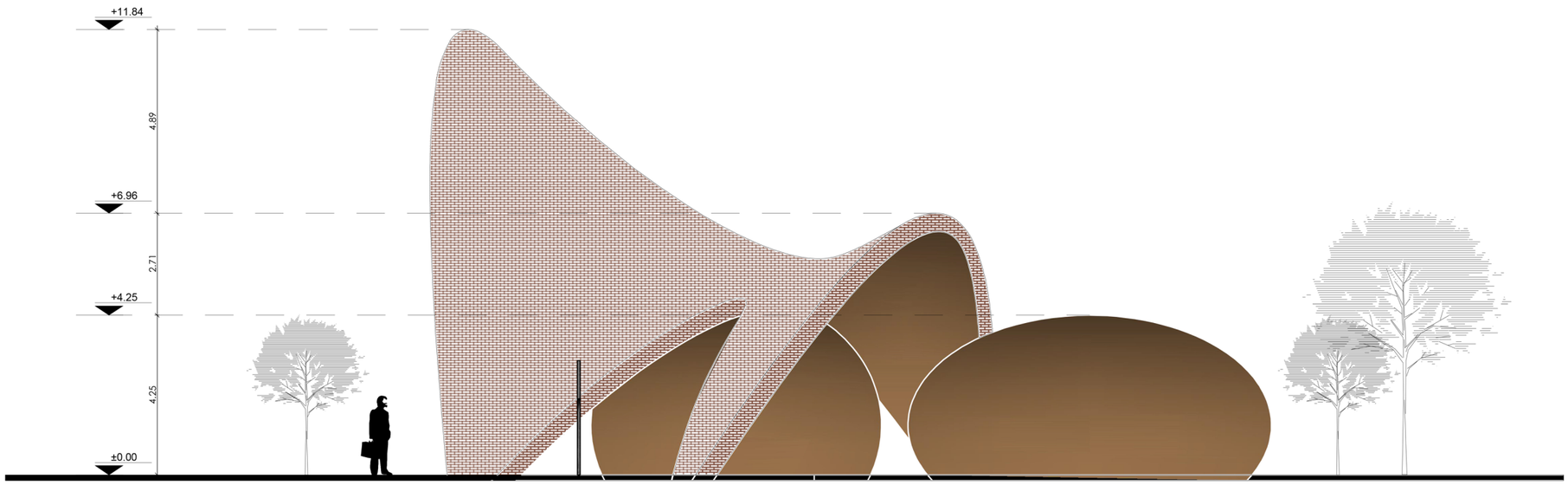
نمای جنوبی

SC 1:100

آجر قرمز

ورق به رنگ مسی

ورق آلومینیومی

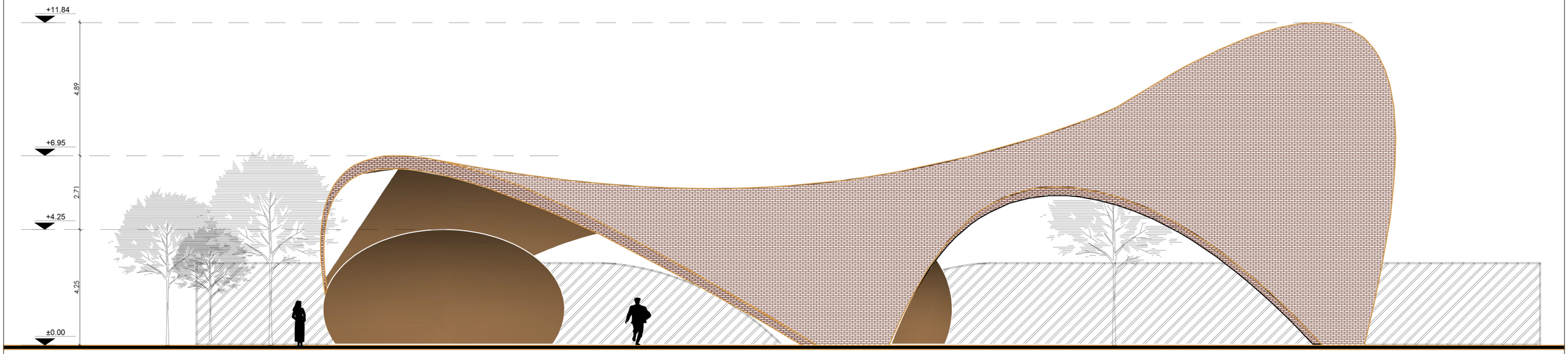
نمای شرقی

SC 1:100

آجر قرمز

ورق به رنگ مسی

ورق آلومینیومی

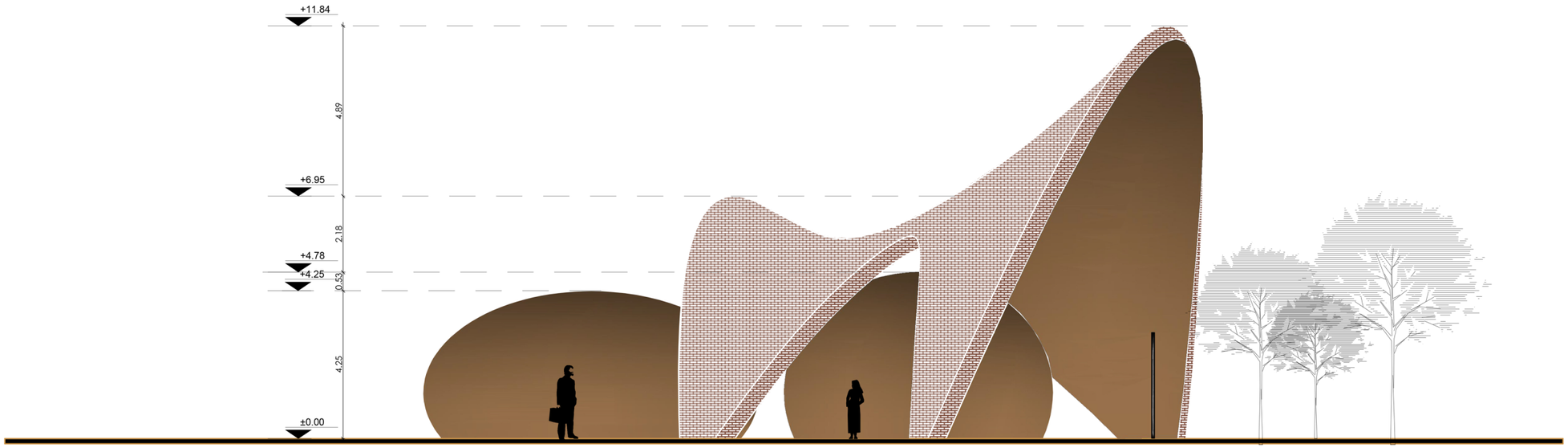
نمای شمالی

SC 1:100

آجر قرمز

ورق به رنگ مسی

ورق آلومینیومی

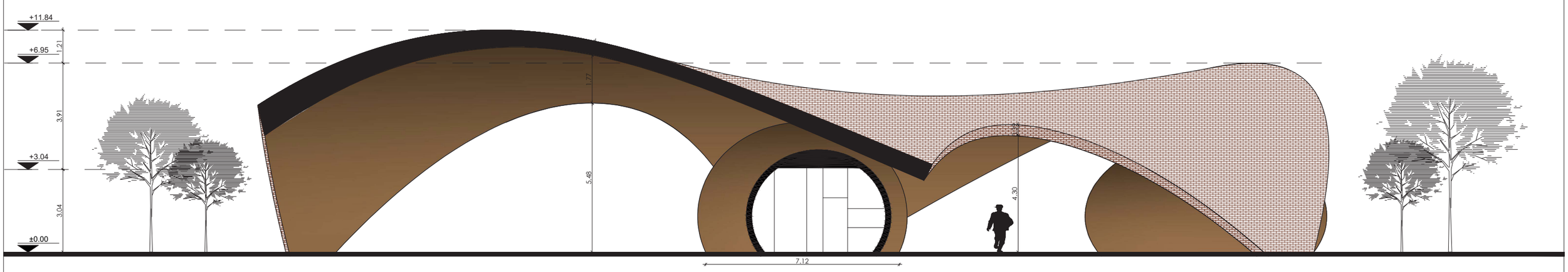
نمای غربی

SC 1:100

آجر قرمز

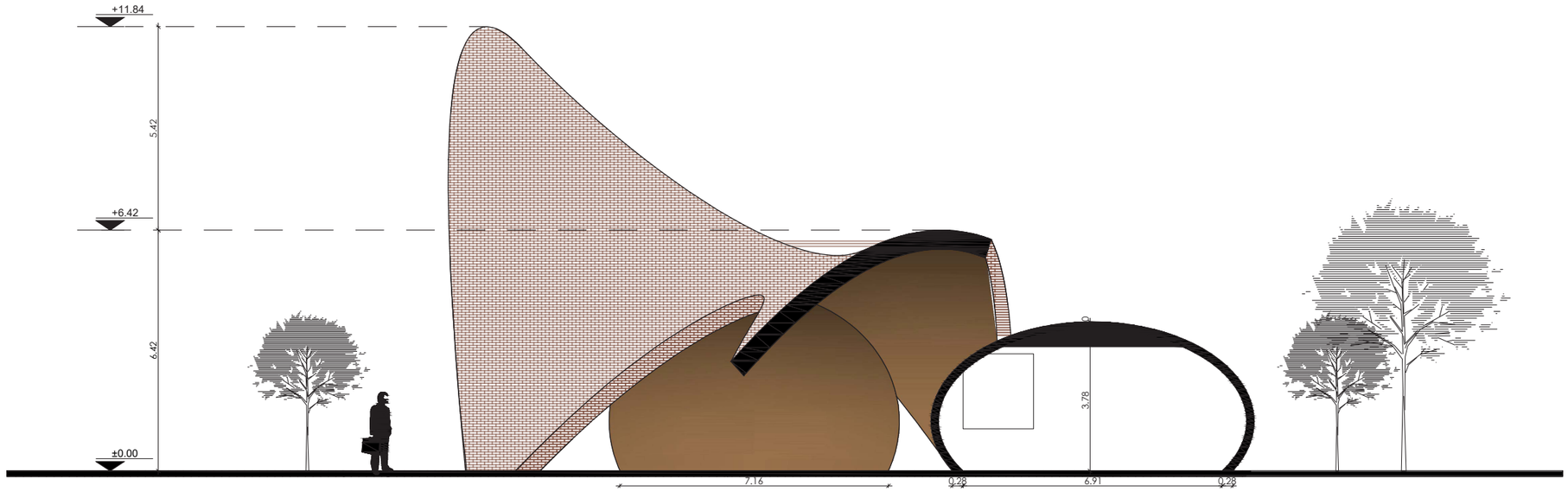
ورق به رنگ مسی

ورق آلومینیومی

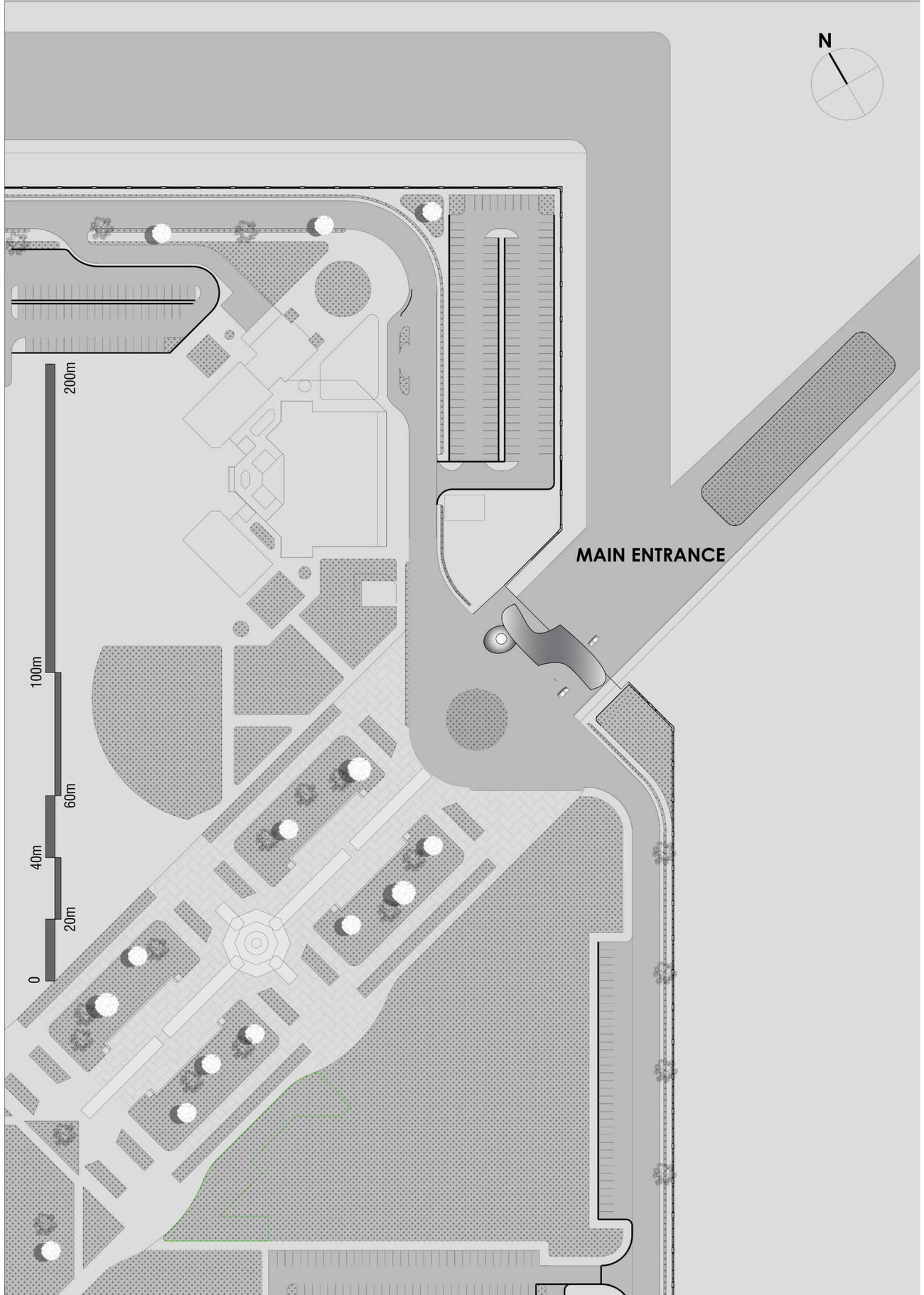
مقطع الف-الف

SC 1:100

مقطع ب-ب

SC 1:100

N
MAIN ENTRANCE
200m
100m
60m
40m
20m
0

آستانه

سردر دانشگاه، در این پروژه، صرفاً یک نشانه یا یک قاب ورودی نیست؛ بلکه به‌عنوان یک آستانه (Threshold) تعریف شده است. آستانه‌ای که مرز میان شهر و دانشگاه را نه با یک خط صلب، بلکه با یک تجربه‌ی فضایی مشخص می‌کند. ورود به دانشگاه، تنها عبور از یک دروازه نیست؛ بلکه آغاز ورود به جهانی از دانش، اندیشه، تجربه و شکل‌گیری هویت است. به همین دلیل، هدف پروژه خلق یک «تجربه‌ی گذار» بوده است، نه صرفاً طراحی یک المان شاخص.فرم پروژه از یک سطح پیوسته شکل گرفته است؛ سطحی که از زمین برخاسته، در طول مسیر کشیده شده و دوباره با کمترین میزان تماس بر زمین می‌نشیند. این فرم نه کاملاً زمین است و نه کاملاً سقف؛ بلکه وضعیتی میان این دو را شکل می‌دهد. نقاط تماس آن با زمین، محل تمرکز نیروهای سازه‌ای و لنگرهای اصلی پروژه هستند؛ در حالی که بخش‌های میانی از زمین فاصله می‌گیرند و حالتی معلق پیدا می‌کنند. همین تضاد میان اتصال و رهایی، سنگینی و سبکی، سکون و حرکت، شخصیت اصلی فرم را شکل داده است.این حجم، بیش از آنکه یک پوسته یا یک قوس باشد، جریانی منجمد از نیروها است؛ گویی حرکتی سیال در لحظه‌ای خاص متوقف شده و به کالبد معماری تبدیل شده است. فرم نه طراحی شده، بلکه از دل روابط میان نیرو، زمین، حرکت و عملکرد استخراج شده است؛ به همین دلیل، علی‌رغم ابعاد و ارتفاع حدود دوازده متری، تلاش می‌کند سبک، نرم و شناور به نظر برسد؛ گویی تنها با نوک پاهای خود زمین را لمس کرده است.در خوانش مفهومی، فرم از پوسته‌ی درختی کهنسال الهام گرفته است؛ پوسته‌ای که از تنه جدا شده و بر زمین آرام گرفته است.

پوشش بیرونی با آجر اجرا شده تا زبری، دوام و استحکام پوست خارجی درخت را تداعی کند. در مقابل، سطح داخلی با ورق فلزی مسی‌رنگ پوشیده شده است؛ سطحی نرم، گرم و بازتابنده که یادآور لایه‌ی زنده و درونی تنه‌ی درخت است. تضاد میان این دو متریال، روایت بیرون و درون، صلابت و لطافت را کامل می‌کند.در زیر این پوسته، دو حجم کروی با همان متریال مسی جانمایی شده‌اند که همچون قطرات شیره یا صمغ درخت از دل پوسته بر زمین نشسته‌اند. این کره‌ها نه عناصری تزئینی، بلکه بخشی از کالبد و روایت پروژه هستند؛ گویی بخشی از جان درخت در دل فضا جاری شده و در قالب این احجام متجلی شده است. در عین حال، این دو کره عملکردهای اصلی سردر را نیز در خود جای داده‌اند؛ یکی به حراست خودروها و دیگری به حراست پیاده اختصاص یافته است. بدین ترتیب، فضاهای عملکردی به‌جای آنکه به‌صورت ساختمان‌هایی مجزا در دو سوی ورودی قرار گیرند، در دل ایده‌ی فرمی پروژه حل شده‌اند و میان مفهوم، عملکرد و کالبد، پیوندی یکپارچه ایجاد کرده‌اند. هنگام عبور از زیر این پوسته، انسان خود را در مقیاسی متفاوت تجربه می‌کند؛ گویی موجودی کوچک است که از زیر بخشی از طبیعت عبور می‌کند و عظمت آن را نه فقط می‌بیند، بلکه با بدن خود احساس می‌کند.حرکت در دل این فرم نیز بخشی از روایت پروژه است. فضای ورودی در ابتدا فشرده‌تر است و به‌تدریج گشوده می‌شود. افزایش تدریجی ارتفاع و گسترش فضا، حس حرکت از محدودیت به گشودگی را ایجاد می‌کند. این تغییرات صرفاً یک بازی فرمی نیست؛ بلکه استعاره‌ای از مسیر آموزش است؛ ورود به دانشگاه با تمرکز و نظم آغاز می‌شود، در مسیر رشد و یادگیری گسترش می‌یابد و در نهایت به بازگشت فردی توانمند و اثرگذار به جامعه ختم می‌شود. بنابراین، فرم نه فقط ورود، بلکه چرخه‌ی کامل ورود، رشد و بازگشت را روایت می‌کند.برخلاف بسیاری از سردرهای متداول که مرز را با دیوار، بلوک یا عناصر جداکننده تعریف می‌کنند، این پروژه تلاش می‌کند مرز را به یک پیوستار فضایی تبدیل کند. در اینجا، ورود و خروج دو نقطه‌ی مجزا

نیستند، بلکه بخشی از یک فرآیند ادراکی هستند. معماری، به جای ایجاد مانع، تغییر وضعیت را تجربه‌پذیر می‌کند.این رویکرد در سازماندهی عملکردی پروژه نیز دیده می‌شود. دو فضای حراست پیاده، به‌جای استقرار در دو ساختمان مستقل در طرفین مسیر، در قالب یک مجموعه واحد و در دل حجم اصلی طراحی شده‌اند، اما عملکرد آن‌ها کاملاً از یکدیگر مستقل است. این تصمیم باعث شده است که خود فرم معماری، بدون نیاز به دیوارها یا جداکننده‌های اضافی، مسیرهای حرکت را تعریف و هدایت کند. به بیان دیگر، این حجم است که مرزها را شکل می‌دهد، نه عناصر الحاقی. در کنار آن، حراست خودرو نیز در یکی از احجام کروی جانمایی شده و مجموعه عملکردهای امنیتی پروژه، همگی درون زبان واحد معماری حل شده‌اند.از نظر سازه‌ای، فرم پروژه بر پایه‌ی یک سیستم فولادی متشکل از ریب‌ها و تیرهای خم‌شده شکل گرفته است که در ضخامت حدود ۵۰ سانتی‌متری پوسته قرار گرفته‌اند. این سیستم امکان اجرای دهانه‌های آزاد، انحناهای پیوسته و ارتفاع حدود ۱۲ متر را فراهم می‌کند و در عین حال، تمام اجزای سازه در دل حجم پنهان می‌شوند تا خوانایی فرم حفظ شود.

پوسته‌ی آجری به‌صورت نمای خشک بر روی زیرسازی اجرا شده و ورق‌های فلزی داخلی نیز بر همان زیرسازه نصب می‌شوند؛ به این ترتیب، سازه، متریال و فرم به یک سیستم واحد تبدیل می‌شوند.

در نهایت، این پروژه تلاش می‌کند مفهوم سردر را از یک عنصر صرفاً نمادین به یک تجربه‌ی فضایی تبدیل کند؛ جایی که مرز، به جای جدا کردن، پیوند برقرار می‌کند؛ حرکت، به جای عبور ساده، به تجربه‌ای از تغییر تبدیل می‌شود؛ و معماری، بیش از آنکه دیده شود، با بدن، حرکت، نور و زمان ادراک می‌شود.

معماری در این پروژه، صرفاً ساخته نشده است؛ بلکه در لحظه‌ی عبور، رخ می‌دهد.